

A portrait of Fr. Krzysztof Grzywocz, a smiling man with a shaved head, wearing a dark sweater over a white clerical shirt. The background is a misty mountain landscape with evergreen trees.

KSIĄDZ KRZYSZTOF GRZYWOCZ

Kilka kartek z Kalendarza

Góry

Pasja do gór u ks. Krzysztofa Grzywocza przejawiała się od najmłodszych lat – od 1981 r. zaczął się wspinać a 2 VII 1982 r. otrzymał Kartę Taternika. Ks. Krzysztof był członkiem Klubu Wysokogórskiego Gliwice [od XI 1989 r. do III 1992 r.], wcześniej był zapisany do Akademickiego Klubu Alpinistycznego w Opolu. Należał do wąskiego grona osób, które zdobyły największą liczbę czterotysięczników. Ks. Krzysztof zaginął 17 VIII 2017 r. w Alpach Lepontyńskich w okolicy szczytu Bortelhorn, na granicy między Szwajcarią i Włochami. 23 VIII 2017 r. zakończono oficjalne poszukiwania – ks. Grzywocz został uznany za zaginionego.

Początki

Ks. Krzysztof urodził się 17 X 1962 r. w Kędzierzynie-Koźlu [ojciec Józef, matka Zofia z domu Kaleta, brat Adrian]. Święcenia kapłańskie przyjął 17 VI 1989 r. Na pierwszą placówkę jako wikary został skierowany do Parafii Przemienia Pańskiego w Opolu [26 VIII 1989 r. – 27 VIII 1991 r.]

Teologia

Ks. Krzysztof był pod dużym oddziaływaniem myśli wybitnego szwajcarskiego teologa kard. Hansa Ursy von Balthasara. Lubił powtarzać, że duchowość to przeżyta dogmatyka. Dowodem potwierdzającym tę tezę był czas studiów na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim [27 VIII 1991 r. – 28 VI 1996 r.], zwieńczony doktoratem *Urzeczywistnianie świętości w Kościele. Studium na podstawie twórczości Hansa Ursy von Balthasara* [mpsBKUL, Lublin 1996]. Promotorem pracy był ks. prof. Walerian Słomka. Od 28 VI 1996 r. do 30 IX 2014 r. ks. Grzywocz był pracownikiem naukowym Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego. Jego zainteresowania naukowe i prowadzone wykłady były skupione wokół teologii duchowości.

Centrum Formacji Duchowej

Wielu z nas ks. Krzysztofa poznało dzięki siedmiu sesjom, jakie prowadził w Centrum Formacji Duchowej salwatorianów w Krakowie oraz zaangażowaniu na rzecz Szkoły Wychowawców Seminariów Duchownych Diecezjalnych i Zakonnych. Więzy przyjaźni łączyły go z dyrektorem ośrodka – ks. Krzysztofem Wonssem SDS. Pierwsza sesja prowadzona przez ks. Grzywoczka miała miejsce w dniach 18–19 XI 2000 r. i była poświęcona zagadnieniu relacji pomiędzy życiem duchowym a depresją, nosiła tytuł: *Ból ludzkich zranień i radość przebaczenia*. Na marginesie trzeba wspomnieć, że zagadnienie towarzyszenia osobom w depresji stanowiło jeden z ważniejszych tematów, którym się poświęcił zarówno w swojej pracy jako terapeuta, kierownik duchowy ale również pod kątem naukowym. W Diecezjalnej Poradni Rodzinnej w Opolu [od 11 VI 2010 r.] posługiwał jako terapeuta, należy również dodać, że był trenerem i terapeutą psychodramy PIFE.

Patron spotkań

Ks. Grzywocz był mistrzem pięknych spotkań. Jesienią 1997 r. dwóch słuchaczy ks. Krzysztofa podeszło do swojego profesora chcąc zadać jakieś ważne pytanie. Pytanie doprowadziło do spotkania, które trwa po dziś dzień. Tak zawiązała się Grupa Zakopiańska. Pierwszy wspólny wyjazd z ks. Krzysztofem odbył się podczas wakacji 1999 r. Wówczas miejscem bazowym był – dzierżawiony przez Wydział Teologiczny UO – dom przy ul. Szymona Zaryckiego w Zakopanem, kolejne spotkania były związane z Szentszackim Instytutem Sióstr Maryi przy ul. Krzeptowskiego, ostatnie trzy serie wyjazdów–rekolekcji odbyły się w Jantarze. Z małej grupki studentów grupa ewoluowała w sporych rozmiarów wspólnotę małżeństw z dziećmi oraz osób samotnych, która – oprócz wyjazdów wakacyjnych – spotykała się regularnie na wiosnę i jesień (w Kudowie, Turzy, Kluczborku, Biskupowie, na Górze św. Anny i w wielu innych miejscach).

„Katechezy” środowowe

Oryginalnym pomysłem były środowowe spotkania w cieniu opolskiej katedry. W czasie roku akademickiego nietypowe katechezy i zażarte dyskusje odbywały się średnio raz w miesiącu w salce św. Edyty Stein. Cykl spotkań rozpoczął się jesienią 2015 r. W pierwszym roku tematyka była skupiona wokół bulli papieża Franciszka ustanawiającej nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia [*Misericordiae Vultus*], równie mocno wybrzmiała wówczas postać św. s. Faustyny Kowalskiej oraz jej Dzienniczka. W kolejnym roku w centrum rozważań była adhortacja Franciszka *Amoris laetitia*.

Szkoła Kierownictwa Duchowego

Ks. Krzysztof był przekonany o potrzebie towarzyszenia duchowego i ubolewał nad faktem, że dbałość o zdrowie fizyczne i psychiczne nie idzie w parze z troską o rozwój życia duchowego. Tymczasem to jedna z najważniejszych potrzeb człowieka – odpowiedzią na tę troskę miała być Szkoła Kierownictwa Duchowego. Idea założenia takiej szkoły, która skupiałaby wszystkie stany, dojrzewała w ks. Krzysztofie od wielu lat. W *Liście do uczestników* [10 X 2016 r.] pisał, że „jest ona odpowiedzią na Głos Boga i ogromną potrzebę, którą nietrudno zauważyć w Kościele i świecie. Tak wiele osób odchodzi, traci pełnię życia i zamyka się w destrukcyjnym osamotnieniu, ponieważ nikt im nie towarzyszy na drodze duchowego rozwoju. Specjalistycznie rozwinięta troska o ciało i psychikę nie wystarczy, aby doświadczyć w pełni *amoris laetitia*”. Ostatecznie pierwszy zjazd odbył się 18–20 XI 2016 r., udało się zrealizować cztery z dwunastu zaplanowanych sesji.

Warto w tym miejscu przypomnieć, że w okresie od 28 VI 1996 r. do 11 VI 2010 r. ks. Grzywocz pełnił posługę ojca duchownego w Wyższym Seminarium Duchownym w Opolu, zaś od 11 IX 2014 r. oficjalnie, z dekretem biskupa Andrzeja Czai, towarzyszył kapłanom jako ich kierownik. Ks. Krzysztof posługiwał również jako diecezjalny egzorcysta [od 11 VI 2010 r.] oraz penitencjarz kościoła katedralnego w Opolu [od 11 VI 2010 r. do 11 IX 2014 r.].

